Р Е Ш Е Н И Е
№ 4230

гр. София, 24.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 45 състав,** в публично заседание на 05.06.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **3900** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Н. М. А. О. лично и в качеството й на законен представител на дъщеря й Д. У. Д., граждани на И., срещу решение № 2237/24.03.2014 г. на Заместник-председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е отказано да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващата и дъщеря й. Моли решението да бъде отменено.

Ответникът, Заместник-председател на Държавната агенция за бежанците, не взима становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 АПК) на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.75, ал. 1 вр. чл. 52 от ЗУБ и с оглед представената заповед на л. 11 от делото, с която председателят на Д. е делегирал правомощията си на заместник-председателя. При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващата е

разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила в Република Б., проведени са интервюта с кандидата на разбираем от него език. В съответствие с изискването на чл. 41, ал.1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е взето становище на Д. по подадената от чужденеца молба за закрила, с което не е възразено на кандидата за закрила да бъде предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут, ако отговаря на условията по ЗУБ /л. 49/.

Причина за напускане на И. на жалбоподателката Н. М. А. О. са съображения, че същата е сключила брак с У. Д. А. през 1996 г. против волята на семейството й. Твърди, че живяла в [населено място] при лелята на съпруга й. Сочи, че има опасност да бъде убита от брат й и от други роднини, тъй като била пристъпила бащината воля по отношение на лицето, за което е следвало да се омъжи. Излага съображения, че при кюрдите жената няма право на глас и следва да се подчини на баща си /така в интервюто от 03.02.2014 г. и от 13.01.2014 г./. Макар жалбоподателката да излага различни факти досежно семейното си положение в първото интервю на 10.10.2013 г. между страните не се спори, а и от представените по делото доказателства – копия на паспортите на лицата и социален доклад, се установява, че съпруг на Н. М. А. О. е именно У. Д. А., като двамата имат и друго малолетно дете, което е с тях в Б. – О. У. Д..

Видно от заявеното от жалбоподателката и на трите интервюта причина за напускане на И. не са политически, като същата не е била член на партия или въоръжена групировка, не е имала взаимодействие с политически, религиозни, терористични или паравоенни организации, нито с армията или полицията. Установява се, че съпругът на жалбоподателката също е подал молба за закрила. Видно от представените по делото доказателства – копие на паспорт и заявеното от Н. М. А. О. в интервюто, същата е напуснала легално И..

Настоящата инстанция приема, с оглед на изложената фактическа обстановка, че правилно административният орган е приел, че спрямо Н. М. А. О. и дъщеря й не се установява наличието на материалноправните предпоставки на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ - по отношение на същите не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради тяхната раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическите им мнения и/или убеждения, поради което липсват законови основания на същите да бъде предоставен статут на бежанец. Няма и такива твърдения. Не е налице и преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ.

Съдът намира, обаче, че решението е неправилно в частта, в която е отказано предоставянето на хуманитарен статут по следните съображения:

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства от смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства, а реалната опасност от тежки посегателства може да се основава на събития, настъпили след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, освен ако тя е извършена

единствено с цел чужденецът да получи закрила по този закон – чл. 9, ал. 2 и ал. 3 от ЗУБ. В случая лицето не е било принудено да напусне И. поради това, че там е било изложено на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Не се твърдят и установяват тежки посегателства спрямо личността му, както и изтезание или нечовешко или унизително отношение или наказание. От представената справка за актуалната политическа и икономическа обстановка в И. не се установява да е налице въоръжен конфликт, за да са налице предпоставките на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Действително, както административният орган сочи в атакуваното решение, жалбоподателката е живяла в продължение на повече от 15 години на едно и също място, като до този момент не е пострадала от своите роднини вследствие омъжването й. Същевременно обаче, видно от твърденията на жалбоподателката, същата се е криела винаги, когато нейни роднини са я посещавали, като в продължителен период от времето съпругът й е бил извън страната. Настоящият състав намира, че административният орган не е обсъдил и не е извършил преценка дали в случай на връщане на чужденката и нейното малолетно дете в страната им по произход, последните са изложени на опасност от изтезания или друга форма на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание в контекста на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Административният орган не е обсъдил фактите досежно наличието на подадена молба за предоставяне на хуманитарен статут на съпруга на чужденката и на другото й дете, които също се намират в Б.. В съображение 19 на Директива 2011/95 е посочена необходимостта да се разшири понятието "членове на семейството", за да се вземат предвид различните конкретни обстоятелства на зависимост и специално внимание, което да бъде отделено на висшия интерес на детето. В предходното съображение (18) е посочено, че "висшият интерес на детето" следва да има първостепенно значение за държавите-членки при изпълнението на директивата. При определяне на висшия интерес на детето държавите-членки следва да обръщат особено внимание на принципа за целостта на семейството. Председателят, респ. зам.-председателят, на Д. в качеството му на държавен орган има задължение, произтичащо от посочените разпоредби, да не нарушава правото на семеен живот на лицата и целостта на семейството, както и правомощието да прецени наличието или не на законоустановените предпоставки за ограничаването на това право.

В атакуваното решение изобщо не е обсъдено обстоятелството, че молителката има две деца и съпруг в РБ. Както в цитираната Директива, така и в ЗУБ /чл. 8, чл. 9, чл. 22 и чл. 34/ са предвидени разпоредби, които гарантират зачитане правото на семеен живот и запазване целостта на семейството, поради което решението в частта му за предоставянето на хуманитарен статут не е съобразено с посочените разпоредби, изискващи по молбите на всичките членове на семейството да има непротиворечиви решения, тъй като се преценяват едни и същи обстоятелства. Съдът намира, че решението на административния орган е постановено в нарушение на чл. 75, ал. 2 ЗУБ и чл. 35 АПК, тъй като не е преценена ситуацията, свързана с личното положение на молителката, нейния съпруг и двете им малолетни деца, съпругът и едното от които изобщо не са споменати в оспореното решение.

Изложеното е основание за отмяна на решението в частта по искането за предоставяне на хуманитарен статут, в който смисъл са решение № 7157 от 28.05.2014 г. по адм. дело № 10566/2013 г. по описа на ВАС и решение № 8332 от 19.06.2014 г. по адм. д. 15586/2013 г. на ВАС.
Следователно в посочената част решението на ответника е незаконосъобразно и следва да се отмени като преписката се върне на същия за ново разглеждане съобразно посочените указания.
Така мотивиран, Административен съд София-град, I–во отделение, 45 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2237/24.03.2014 г. на Заместник-председателя на Държавна агенция за бежанците в частта, в която е отказано предоставянето на хуманитарен статут на Н. М. А. О. и на малолетната й дъщеря Д. У. Д..
ВРЪЩА преписката в тази част на ответника за ново произнасяне при съобразяване на указанията в мотивите.
ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. М. А. О. и Д. У. Д., граждани на И., срещу решение № 2237/24.03.2014 г. на Заместник-председателя на Държавна агенция за бежанците в частта, с която е отказано предоставянето на статут на бежанец.
РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано от страните с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от получаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: